

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/258/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115231144
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1115231144.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: W. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: O. S. X, XXX XX I., zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Oľga Rosulegová, s.r.o., Hrabový chodník 4, 831 01 Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, v konaní o náhradu škody, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 03. októbra 2018 č.k. 15C 264/2015-195 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.346,19 EUR do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že strany nemajú právo na náhradu trov konania.

2. Vec právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 1 písm a) § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm b),f, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 3, § 15 ods.1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou Okresnému súdu Bratislava I dňa 1.12.2015 domáhal proti žalovanému zaplata náhrady škody vo výške 1.803,91 EUR, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 EUR podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením MV SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby, I. inšpekčné oddelenie ČVS: SKIS-17/IS-1-SV-2010 zo dňa 25.03.2010 bolo proti nemu vznesené obvinenie za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Žalobca proti uzneseniu podal sťažnosť, ktorú mu prokurátor uznesením zo dňa 03.05.2010, sp. zn.: OPv 47/10 zamietol ako nedôvodnú. Dňa 26. 10 2010 bola na žalobcu podaná Vojenskou obvodnou prokuratúrou obžaloba na Okresný súd Bratislava IV na rovnakom skutkovom základe ako bolo vznesené obvinenie. Okresný súd Bratislava IV vydal dňa 08.11.2010 trestný rozkaz, sp. zn.: 3T/191/2010, ktorým žalobcu uznal za vinného a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní X mesiacov, s podmieneným odkladom na XX mesiacov, a protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Dňa 29.11.2010 podal žalobca prostredníctvom svojho obhajcu odpor. Okresný súd Bratislava IV uznal žalobcu rozsudkom zo dňa 17.03.2011 vinným zo spáchania trestného činu nebezpečného vyhrážania a uložil mu opätovne trest odňatia slobody v trvaní X mesiacov, s podmieneným odkladom na XX mesiacov, ako aj protialkoholické liečenie ambulantnou

formou. Proti uvedenému rozsudku podal dňa 15.04.2011 prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie. Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok uznesením zo dňa 20.07.2011 sp. zn.: 1To 71/2011, v ktorom veľmi podrobne zhrnul dokazovanie v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré bolo vykonané z veľkej miery nezákonne a jednostranne v neprospech žalobcu. Následne Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 06.09.2012, po doplnení dokazovania v intenciách uznesenia Krajského súdu v Bratislave žalobcu spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Voči tomuto rozhodnutiu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k.: 1 Pv 846/11 odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislava uznesením zo dňa 12.12.2012 sp. zn.: 1To/151/2012 zamietol.

4. Žalobca tvrdil, že podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. mu vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Uviedol, že nezákonným rozhodnutím je uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 25.3.2010. Konštatoval, že v súlade s ust. § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré mu v trestnom konaní vznikli, nakoľko bol zastupovaný obhajcami, ktorí mu vyúčtovali úkony právnej služby spolu vo výške 1.803,91 EUR. Súčasne si uplatnil s poukazom na ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 EUR, z dôvodu, že neboli dané dôvody na vznesenie obvinenia a neboli dané dôvody ani na jeho zaistenie, resp. zadržanie. Celé trestné stíhanie bolo podľa žalobcu nezákonné, obsahujúce celú spleť nesprávnych úradných postupov a trvajúce neprimerane dlho. Tvrdil, že v dôsledku tohto trestného stíhania sa mu narušili vzťahy v rodine, s kamarátmi a malo byť dôvodom na jeho prepustenie zo služobného pomeru. Nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatnil listom zo dňa 1.4.2015, ktorý zaslal Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky a žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky písomným podaním zo dňa 1.4.2015 pod č. 39865/2015/34 postúpilo vec na vybavenie, orgánu príslušnému konať v mene štátu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky mu listom zo dňa 25.08.2015 oznámila, že jeho nárok považuje za nedôvodný. Ako dôkaz svojich tvrdení predložil žalobca kópie uznesení uvádzaných v žalobe, obžalobu, rozsudky Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu v Bratislave, kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 10.03.2015 a odpovede orgánov verejnej moci na tieto žiadosti. Navrhol ako svedkov vypočuť W. I., L. Š., D. L., I. D., U. J., Y. Y. a predložil dôkazy o vyúčtovaní trov obhajoby.

5. Súd prvej inštancie konal ako s príslušným orgánom v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z. s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky s tým, že v prípade žalobcu prokurátor zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu príslušníka Policajného zboru o vznesení obvinenia a prokurátor podal obžalobu príslušnému Okresnému súdu Bratislava IV. Uviedol, že až v konaní pred súdom, na základe rozsudkov prvoinštančného a krajského súdu, trestné stíhanie žalobcu skončilo oslobodzujúcim rozsudkom. Poukázal na to, že práve orgány prokuratúry vykonávali dozor nad prípravným konaním.

6. Vychádzal zo súdnej praxe, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má toto uznesenie rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť v zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia (o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci inému orgánu) sa trestné konanie končí, čiže zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným. Zastavenie trestného stíhania, súčasne znamená, že podozrenie zo splácania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS/25/2011 zo dňa 24. 03. 2011).

7. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že prvá podmienka pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 Zákona je preukázaná. Považoval za nepochybné, že žalobca bol obvinený, obvinenie nebolo na základe jeho sťažnosti zrušené, bola na neho podaná obžaloba a po jej podaní bol spod obžaloby oslobodený, pretože skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, nebol trestným činom. V súvislosti s výsledkom trestného konania mal za preukázané, že trestný čin uvedený v uznesení o vznesení obvinenia žalobca nespáchal. Uviedol, že právoplatným oslobodením zanikli u žalobcu účinky trestného stíhania, ktoré nastali vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. Ďalej súd prvej inštancie skúmal, či žalobcovi v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla škoda. Považoval za preukázané, že na majetku žalobcu došlo v súvislosti s jeho

obvinením k zníženiu, ktoré spočívalo v zaplatených trovách obhajoby. Konštatoval, že ak by nebol obvinený, nemusel by trovy obhajoby uhradiť, a teda k zmenšeniu jeho majetku by nedošlo. Hodnotu účelne vynaložených trov obhajoby považoval za škodu, ktorá žalobcovi v súvislosti s jeho trestným stíhaním vznikla. Dospel k záveru, že vynaložením nákladov - trov obhajoby v trestnom konaní, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom vznikla žalobcovi vecná škoda avšak nie v takom rozsahu ako si ju uplatňoval. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal príčinnou súvislosťou medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Vychádzal z toho, že žalobca trovy obhajoby zaplatil len a výlučne z toho dôvodu, že mu obhajca poskytol v trestnom konaní, ktoré sa v súvislosti s jeho výsledkom ukázalo ako nezákonné, obhajobu. Obhajcu si zvolil výlučne z toho dôvodu, že bol obvinený. Obhajca vykonal úkony obhajoby výlučne len z toho dôvodu, že žalobca bol obvinený. Tým považoval za danú príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím o obvinení žalobcu, jeho trestným stíhaním a vznikom škody. Podľa názoru súdu prvej inštancie ak proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné, má byť takýto nezákonný zásah štátu odčinený. Pri posudzovaní výšky uplatnených trov obhajoby vychádzal z faktúry 29/2011 a považoval za nesporné, že boli vykonané všetky úkony v zodpovedajúcom časovom období tak, ako ich vyúčtovali obhajcovia žalobcu. Nakoľko žalovaný rozporoval iba trovy O.. A. vo výške 459,72 EUR, z predloženej faktúry 22/2011 súd prvej inštancie zistil, že sa týka civilného konania 22C 176/2010. Vzhľadom k tomu, že žalobca skutkové tvrdenia žalovaného ohľadne trov O.. A. nepoprel, vyhodnotil ich súd prvej inštancie ako nesporné a rozhodol, že výška trov obhajoby trestných konaní tak predstavovala sumu 1.346,19 EUR.

8. Žalobu v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 EUR považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú. Konštatoval, že samotná existencia nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia zo dňa 25.03.2010 nemá bez ďalšieho za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Ostatné žalobcom tvrdé postupy a rozhodnutia - zásah do jeho práv v podobe nezákonného vznesenia obvinenia, zamietnutia jeho sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia, podanie obžaloby prokurátorom, súd prvej inštancie nevyhodnotil ako nezákonné. Uviedol, že platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nezákonného rozhodnutia, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad tohto rozhodnutia, jeho vplyvu, následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu, ako to žalobca požaduje. Uviedol, že konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena strán sporu. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 467/08), ktorý konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Konštatoval, že tie sú stanovené práve v zákone č. 514/2003 Z.z., a ich existenciu podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca v konaní nepreukázal, keď nepreukázal dopad nezákonného rozhodnutia na jeho rodinný a spoločenský život. Mal za to, že pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., žalobca v konaní nepreukázal existenciu takých následkov spôsobených v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ktoré mu mali vzniknúť v súkromnom živote, alebo v spoločenskom uplatnení, ktoré by odôvodňovali vznik nemajetkovej ujmy. Uviedol, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom neodôvodnil výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy. Podľa súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť tvrdenej nemajetkovej ujmy s trestným konaním a neprodukoval taký dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy zakladal, teda že v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním došlo k takému zásahu do jeho dovtedajšieho života a prostredia, ktorý by odôvodňoval prijať záver o opodstatnenosti uplatnenej nemajetkovej ujmy tak, ako to predpokladá ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedol, že z konania jednoznačne vyplynulo, že k narušeniu rodinných vzťahov, teda najmä otca, manželky a dcéry C., dochádzalo už v čase pred rozvodom, teda v príčinnej súvislosti s rozvratom manželského spolužitia (nevera, strata dôvery, agresívnejšie správanie manželov, nervozita, nedorozumenia, vzájomné nepochopenie, stres) a nie z prebiehajúceho trestného stíhania. Konštatoval, že žalobca okrem trestného stíhania absolvoval viaceré civilné konania (konanie o rozvod, o určenie výživného) a konštatoval, že to ako bol vnímaný v spoločnosti, muselo podľa názoru súdu prvej inštancie odrážať tú skutočnosť, že rodinný život je súkromnou sférou do ktorej nikto nevidí, jeho prezentácia navonok ak k nej dôjde môže vzbudiť nechcené súdy zo strany blízkeho i širokého okolia i známych a o to viac ak sama rodina je rozvrátená tak ako tomu bolo aj v prípade žalobcu. Dospel k záveru, že nie trestné stíhanie ale rozvrat medzi manželmi a deťmi, ktorý v danom prípade vyústil do extrémneho stavu bol bezprostrednou príčinou situácie, do ktorej sa žalobca dostal v oblasti rodinných vzťahov.

9. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania priznal súd prvej inštancie žalobcovi 1.346,19 EUR titulom pohľadávky voči štátu, ktorá žalobcovi vznikla podľa zákona č. 514/2003 Z. z. ako účelne vynaložené trovy právnej služby poskytnuté v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa náhrady škody i nemajetkovej ujmy žalobu ako nedôvodnú zamietol. Podľa § 232 ods. 3 CSP určil žalovanému dlhšiu lehotu na plnenie, ktorá má podľa súdu prvej inštancie slúžiť na administratívne zabezpečenie potrebných finančných prostriedkov.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že pri uplatnení nároku na náhradu vecnej škody, bol žalobca proti žalovanému úspešnejší a pri uplatnení nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy, bol podľa súdu prvej inštancie nepomerne úspešnejší žalovaný, ktorý však v konaní vznik trov nepreukázal. Súd prvej inštancie preto v záujme spravodlivého usporiadania pomerov medzi stranami rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

11. Proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.346,19 EUR do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, podal žalovaný riadne a včas odvolanie a navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v napadnutom výroku I. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

Odvolanie podal z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) OSP).

12. Uviedol, že súd prvej inštancie za nezákonné považoval uznesenie povereného príslušníka OIS, SKIS, MV SR ČVS: SKIS-17/IS-1-SV-2010 zo dňa 25.03.2010, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 od. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. Poukázal na § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako aj na § 206 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého ak je na podklade trestného oznámenia, alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania. Uviedol, že v ustanovení § 206 ods. 1 Tr. por., zákon stanovuje, za akých konkrétnych okolností má byť rozhodnutie o vznesení obvinenia vydané. Konštatoval, že tieto okolnosti je možno označiť ako dôvodnosť vznesenia obvinenia a je to zákonom požadovaný stupeň poznania alebo zistenia, že bol spáchaný trestný čin, a ktorou osobou. Uviedol, že výraz „dostatočne“, ktorý zákonodarca použil v ustanovení § 206 ods. 1 Tr. por., znamená, že sa nevyžaduje istota, ale stačí dostatočne zdôvodnená pravdepodobnosť. Po zistení tejto miery pravdepodobnosti je povinnosťou vyšetrovateľa obvinenie proti konkrétnej osobe vzniesť. Poukázal na pripojený trestný spis, z ktorého je podľa názoru žalovaného zrejmé, že takéto skutočnosti existovali v čase vznesenia obvinenia žalobcovi. Konštatoval, že poverený príslušník OIS, SKIS, MV SR v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia vymenúva, na podklade ktorých skutočností (vykonaných dôkazov) považuje vznesenie obvinenia žalobcovi za dôvodné, podkladom pre vznesenie obvinenia boli pritom viaceré výsluchy svedkov, svedkov - poškodených a listinné podklady, z ktorých vyplývalo, že trestný čin spáchal práve žalobca. Uviedol, že za takejto v čase vznesenia obvinenia ustálenej dôkaznej situácie bolo povinnosťou konajúceho povereného príslušníka OIS, SKIS, MV SR zákonodarcom imperatívne vyjadrenou v ustanovení § 206 ods. 1 Tr. por., vzniesť obvinenie žalobcovi. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013, v zmysle ktorého „Vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila“. Konštatoval, že za existencie takých dôkazov, aké boli v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia, bolo jednoznačne splnené kritérium dostatočne odôvodneného záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou vyžadovaného v ustanovení § 206 ods. 1 Tr. por., pretože ak by poverený príslušník OIS, SKIS, MV SR za tejto dôkaznej situácie naďalej viedol „len“ konanie vo veci (začaté zadržaním podozrivého dňa 13.02.2010) a následne vykonával dôkazy, mohlo by týmto postupom dôjsť k porušeniu práv žalobcu ako obvineného Podľa názoru

žalovaného uznesení povereného príslušníka OIS, SKIS, MV SR o vznesení obvinenia žalobcovi, z hľadiska zákonnosti nie je možné nič vytykať a žalobca tak v konaní o náhrade škody v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Poukázal na zákon č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého je pre úspešné uplatnenie náhrady škody potrebné kumulatívne spojenie všetkých zákonných podmienok, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a namietaným nezákonným rozhodnutím. Podľa žalovaného v posudzovanej veci nie je splnená už prvá podstatná a základná podmienka - existencia nezákonného rozhodnutia, preto nie je daný už samotný prvotný právny základ, a preto nárok žalobcu na náhradu škody vôbec nevznikol. Konštatoval, že v danej veci až súdne konanie prinieslo oslobodenie žalobcu spod obžaloby. Poukázal na odôvodnenie oslobodzujúceho rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV, ako aj s tým súvisiaceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave, z ktorých podľa žalovaného vyplýva, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby až na podklade dôkazov vykonaných po tom, čo bolo žalobcovi vznesené obvinenie, a po tom, čo vo veci bolo vykonané hlavné pojednávanie. Uviedol, že v predmetnej trestnej veci boli produkované dve proti sebe stojace skupiny dôkazov, jedna skupina dôkazov usvedčovala žalobcu zo spáchania trestného činu, druhá skupina dôkazov poukazovala na jeho nevinu. Súdny teda museli rozhodnúť o tom, ktorej skupine dôkazov uveria a ktorej nie, a postupovali preto v súlade so zásadou in dubio pro reo, v pochybnostiach v prospech obžalovaného a priklonili sa ku skupine dôkazov, ktoré predložil v trestnom konaní žalobca. Žalovaný je toho názoru, že ak prvoinštančný súd ako nezákonné vyhodnotil uznesenie povereného príslušníka OIS, SKIS, MV SR ČVS: SKIS-17/IS-1-SV-2010 zo dňa 25.03.2010 o vznesení obvinenia žalobcovi, vec nesprávne právne posúdil.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v predmetnom konaní sa jedná o objektívnu zodpovednosť štátu za zásah do oblasti chráneného záujmu, predovšetkým pokiaľ ide o základné ústavné práva. Konštatoval, že uvedené ustanovenie sa potom ďalej odráža v znení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v účinnom znení, podľa ktorého štát nesie zodpovednosť za všetky svoje rozhodnutia vrátane rozhodnutia o vznesení obvinenia, taktiež za rozhodnutia, ktoré sú založené na nesprávnom úradnom postupe a nedostatočnom skutkovom podklade. Konštatoval, že štát by mal byť garantom zákonnosti, ktorá sa má upevňovať okrem iného náležitým zistením skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Poukázal na súdnu prax, v zmysle ktorej má posudzovanie nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia (o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci inému orgánu) sa trestné konanie končí, čiže zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenia takéhoto rozhodnutia sa súčasne u toho dôvodu stáva bezpredmetným. Konštatoval, že podmienkou pre vznik nároku na náhradu škody, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zákona je v posudzovanej veci preukázaná, nakoľko je nepochybné, že žalobca bol obvinený, obvinenie nebolo na základe jeho sťažnosti zrušené, bola na neho podaná obžaloba a po jej podaní bol spod obžaloby oslobodený, pretože skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, nebol trestným činom. Považoval za preukázané, že trestný čin uvedený v uznesení o vznesení obvinenia žalobca nespáchal a právoplatným oslobodením zanikli u neho účinky trestného stíhania, ktoré nastali vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. Konštatoval, že v čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by svedčilo v prospech argumentácie žalovaného vo vzťahu k nedôvodnosti nároku uplatneného žalobou z dôvodu, že nie každé uznesenie o vznesení obvinenie je nezákonné. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo 194/2010, z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 54/2011 z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011 z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012 a z 19. februára 2014 sp. zn. 7 MCdo 27/2012. Uviedol, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou - stranou v neprospech, ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

17. Podľa § 1 ods. 1 písmeno a) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5 ods. 1, Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1, Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2, Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods.1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím,

nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4a 11.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 18 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

18. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatať žalovanú sumu, titulom náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo, pričom správne vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery, aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

19. K námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva v neprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový

stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

20. Zákon č. 514/3003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnú povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené, alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 EUR, ako odškodnenie za ujmu, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku trestného stíhania v oblasti pracovného a spoločenského života z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. a náhrady vecnej škody - trov obhajoby, ktorá mu vznikla v trestnom konaní, ktoré pre neho skončilo oslobodzujúcim rozsudkom. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je v časti uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu nedôvodná a v časti uplatnenej náhrady vecnej škody spočívajúcej v trovách obhajoby považoval žalobu za čiastočne dôvodnú. Po vykonanom dokazovaní nepovažoval za sporné, že žalobcovi vznikla škoda spočívajúca v trovách obhajoby avšak nie v takom rozsahu ako si ju žalobca uplatnil.

21. Pokiaľ ide o škodu spočívajúcu v trovách obhajoby, odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca preukázal, že súviseli s trestným konaním, ktoré pre neho skončilo oslobodzujúcim rozsudkom. Stotožnil sa so súdom prvej inštancie, že žalobca preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zákona 514/2003 Z.z., ktorým je uznesenie povereného príslušníka OIS, SKIS, MV SR ČVS; SKIS-17/IS-1-SV-2010 zo dňa 25.03.2010 o vznesení obvinenia žalobcovi. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca bol obvinený, obvinenie nebolo na základe jeho sťažnosti zrušené, bola na neho podaná obžaloba a po jej podaní bol spod obžaloby oslobodený, pretože skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, nebol trestným činom. Bolo preukázané, že trestný čin uvedený v uznesení o vznesení obvinenia žalobca nespáchal a právoplatným oslobodením zanikli u neho účinky trestného stíhania, ktoré nastali vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, že v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vznikla žalobcovi škoda, nakoľko ak by nebol obvinený, nemusel by trovy obhajoby uhradiť a k zmenšeniu jeho majetku by nedošlo. Uhradením trov obhajoby v trestnom konaní vznikla žalobcovi vecná škoda. Rovnako pri skúmaní príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody sa odvolací súd stotožňuje so súdom prvej inštancie, že žalobca trovy obhajoby uhradil len z dôvodu, že mu obhajca v predmetnom trestnom konaní poskytol obhajobu, nakoľko bol obvinený, v súvislosti s jeho obvinením vykonal príslušné úkony obhajoby, za ktoré mu žalobca zaplatil v zmysle Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom ku dňu vykonávania toho, ktorého úkonu. Správne súd prvej inštancie posúdil výšku uplatnenej náhrady škody za trovy obhajoby, keď žalobcovi trovy O.. A. vo výške 459,72 EUR nepriznal, nakoľko nesúviseli s predmetnou trestnou vecou ale týkali sa civilného konania žalobcu.

22. Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného uvedenou v odvolaní, že v posudzovanej veci nie je splnená prvá podstatná a základná podmienka - existencia nezákonného rozhodnutia, a preto nie je daný samotný prvotný právny základ, čím nárok žalobcu na náhradu škody nevznikol. Nemožno súhlasiť s právnym názorom žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. K tejto argumentácii odvolací súd uvádza, že v súlade s ustálenou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 194/2010). Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na

náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nakoľko Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia žalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo“. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. Odvolací súd zároveň poukazuje na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá je ustálená v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

23. Vychádzajúc z uvedeného považuje odvolací súd odvoláciu argumentáciu žalovaného za nedôvodnú a stotožňuje sa so skutkovými zisteniami i právnymi závermi súdu prvej inštancie, pričom obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených a ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcoví, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už

prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).